

ת"פ 18114/12/20 - מדינת ישראל נגד חוסיין עליאן, מוהנד עליאן, תאופיק עליאן - נמחק

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 18114-12-20 מדינת ישראל נ' עליאן ואח'

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. חוסיין עליאן
ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן
2. מוהנד עליאן
ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא
3. תאופיק עליאן - נמחק

גזר דין לנאשם 2

והחלטה בעניין נאשם 1

העובדות וטענות הצדדים

1. הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה בעניין העונש בכתב אישום מתוקן המייחס להם עבירות אלימות כמפורט להלן. במסגרת ההסדר הוסכם גם על מחיקת כתב האישום שהוגש נגד נאשם 3. הסדר הטיעון הושג לאחר שהחלה שמיעת הראיות, נשמעו חלק מעדי התביעה ועלו קשיים ראיתיים משמעותיים. ברקע האירועים סכסוך בין משפחתם של הנאשמים לבין משפחת פרג.

אציין כבר עתה כי בעניינו של נאשם 1 המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון על מנת להמשיך בהליך טיפולי שהחל, קבעתי כי ההחלטה בעניין זה תינתן יחד עם גזר הדין והחלטתי לקבל את הבקשה.

2. **האישום הראשון** מתייחס לנאשם 1 בלבד. נטען בו כי על רקע הסכסוך בין המשפחות הנאשם נסע ברכבו ביום 19.11.20, ראה את היתם, בן משפחת פרג, נוסע בסמוך אליו וסימן לו לעצור. הוא עקב אחרי היתם עד שעצר ופתח את חלונות כדי להבין מה הנאשם מבקש ממנו. הנאשם ניצל את פתיחת החלון, הכה את המתלונן 5 מכות אגרוף בפניו ולאחר מכן פתח את דלת הרכב ובעט במתלונן מספר רב של פעמים באזור הבטן והצלעות. היתם פרג שאל את הנאשם מי הוא ומה הוא רוצה, והנאשם השיב שהוא ממשפחת שקילה (כינוי למשפחתם של הנאשמים). כתוצאה מהאירוע נגרמו להיתם חבלות וכאבים בפניו ובגופו, ואחת משיניו זזה ממקומה מהשורש ולהחזרתה נדרש טיפול מורכב.

בגין אישום זה הורשע נאשם 1 בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. **האישום השני** מתייחס לשני הנאשמים, ובגינו הורשעו שניהם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335 לחוק. באישום זה מתואר כי על רקע אירועי האישום הראשון חששו הנאשמים מבני משפחת פרק, ויחד עם אחרים מבני משפחתם נערכו לאפשרות של עימות עתידי מולם. ביום 20.22.20 בשעה 00:30 יצאו הנאשמים בשיירת כלי רכב ממסעדה השייכת להם באום טובה לכיוון ביתם, כשהם חמושים באלות בשל החשש לתקיפה מצד משפחת פרק. באותה שעה נסעו בנתיב הנגדי ארבעה מבני משפחת פרק, ורכבם סטה מעט מנתיב נסיעתו לנתיב הנגדי. הנאשמים שנסעו בשיירה הבחינו בו ועצרו. שניים מבני משפחת פרק יצאו מרכבם, וגם הנאשמים עם אחרים שזהותם אינה ידועה יצאו מרכבם. הנאשמים חזו מאויימים ולכן יצאו מצויידים באלות. הם החלו להכות את ברקאת ומוחמד פרק בצוותא באמצעות האלות שבידיהם. הנאשמים יחד עם אחרים הקיפו את ברקאת פרק כשגבו על גדר הביטחון וחבטו בו באמצעות האלות בראשו ובגופו עד זוב דם. כתוצאה מהמעשים נפצע מוחמד פרק בכתף ובאמה השמאלית, ולברקאת פרק נגרמו פציעות ראש מרובות ושפשופים באזורים שונים בגופו, וחתכים בקרקפת שהצריכו סגירה בסיכות. במסגרת אירוע זה הכה נאשם 1 שתי מכות באמצעות האלה בראשו של ברכאת. במהלך האירוע בן משפחתם של הנאשמים נחבל במצחו וזכויות רכבם של הנאשמים נשברו.

4. מטעם המאשימה הוגשו שתי **הצהרות של נפגעי עבירה**. הצהרתו של היתם פרק, אשר הצהיר כי כתוצאה מהאירוע נפגעו שיניו ותפקוד הפה, וכן נפגע רכב של בן דודו. הוא הוסיף כי הפציעה מנעה ממנו לצאת לעבודה במשך 3 חודשים, כי מאז האירוע הוא סובל מטרומה, בעיות נפשיות וקשיים בשינה, וכי נמנע זמן רב מלצאת מביתו כדי שלא לפגוש בפוגעים. כמו כן הוגשה הצהרתו של מוחמד פרק, אשר תיאר כי הותקף התקפה חמורה בברזלים ובמקלות, שגרמה נזק לרכבו מסוג מאזדה ובנוסף גרמה לו לטרומה. לדבריו הוא נמנע ככל האפשר מלהתקרב לכפרם של הנאשמים כדי לא לפגוש בהם, על אף שהוא נדרש להגיע לשם לקופת חולים ולקניות. הוא ביקש שהנאשמים יקבלו מה שמגיע להם, במאסר ובפיצוי נפשי וכספי.

בדיון ביום 26.4.22 הוסכם כי תיאורי הנזקים בהצהרות הנפגעים משקפות את תחושותיהם הסובייקטיביות של המצהירים, והובהר כי הנאשמים אינם מסכימים לקיומם של נזקים שלא הוכחו במסמכים רפואיים.

5. **ב"כ המאשימה טענה** כי הנאשמים פגעו במעשיהם בזכות היסוד לחיים ולשלמות הגוף ובבטחונם האישי של הנפגעים. בהתייחס לאישום הראשון טענה כי הנאשם יכול היה בכל רגע לעצור ולמנוע את האירוע, אך בחר להמשיך בו. הוא הוסיף כי לאירוע לא קדמה התגרות, וכי הנאשם הכה את המתלונן מכות רבות, בעיטות ואגרופים בפניו, וגרם לו נזק בשן. לגבי האישום השני ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשמים יצאו מרכבם מצויידים באלות, הם גרמו למתלוננים לחתכים שהצריכו תפירה, ופוטנציאל הנזק שהיה עלול להתממש חמור אף יותר. עם זאת ציינה התובעת כי הנאשמים היו בנחיתות מספרית וחשו מאויימים.

6. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה. היא ביקשה לקבוע לאישום הראשון מתחם של 1-3 שנות מאסר בפועל, ולאישום השני מתחם של 16-30 חודשי מאסר, בצד ענישה נלווית.

לטענת ב"כ המאשימה המלצת שירות המבחן לעונש של עבודות שירות אינה הולמת את מדיניות הענישה הנוהגת ואת חומרת המעשים. היא ביקשה לגזור על שני הנאשמים עונשי מאסר בשליש התחתון של המתחמים, נוסף על מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

7. **ב"כ נאשם 1 טען** כי הטריגר לאירועים אלה מקורו באירוע תקיפה מיום 28.8.20 שהצית את הסכסוך בין המשפחות. לגבי האירוע נשוא האישום השני טען ב"כ נאשם 1 כי המתלוננים הם שחסמו את דרכם של הנאשמים ואף

ירדו מרכבם בכוונה לתקוף את נאשם 1 על רקע האישום הראשון, אולם הם לא צפו שנאשם 1 יהיה מוכן להגן על עצמו. הוא הוסיף כי באירוע נפצע דודם של הנאשמים, שהותקף על ידי המתלוננים והמאשימה חזרה בה מכתב האישום נגדו, ובמהלך שמעית הראיות שהחלה בתיק עלו סתירות בגירסת המתלוננים.

הסניגור ציין כי נאשם 1 הכיר באחריות למעשיו. הוגשו בעניינו תסקירים חיוביים, אביו נפטר בהיותו בן 13 והוא השלים את לימודיו התיכוניים על אף הקשיים וצרכי הפרנסה. לדבריו הליך טיפולי עשוי "להציל" את הנאשם, אין לחסום בפני את ההליך הטיפולי ולמנוע ממנו את אפשרות השיקום, ובקשת המאשימה לעונש מאסר תוכל להישמע גם מאוחר יותר. הוא הפנה לאמור בתסקיר, טען כי לכל אדם מגיעה הזדמנות אחת בחייו וביקש לא למנוע מהנאשם את האפשרות להשתקם, להתפתח ולסייע למשפחתו.

8. עוד טען ב"כ הנאשם כי על אף שהנאשם שוחרר ממעצר והוחזר למעצר בית בביתו לא היתה התקלות עם המתלוננים, גם כאשר הם באו לפתח ביתו של הנאשם במטרה לגרום לו להפר תנאים, והנאשם הבין את טעותו והפסול שבמעשיו. לדבריו המשך ההליך השיקומי מהווה מסר חיובי ותומך.

לחלופין ביקש ב"כ נאשם 1 לקבוע מתחם ענישה אחד שכן מדובר באירוע מתמשך. הוא הפנה למספר גדול של פסקי דין בהם הוחלט לסטות ממתחם הענישה מנימוקים של שיקום, ונגזרו עונשי מאסר לתקופות שבין 6-12 חודשים. הסניגור ביקש להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות.

9. **ב"כ נאשם 2 הפנה** לדברי ב"כ נאשם 1 בנוגע לרקע לאירועים, וציין כי לנאשם 2 מיוחס אישום אחד בלבד, שהעדויות לגביו עוררות ספקות. כתב האישום תוקן והוא כולל כיום עבירות שבסמכות בית משפט השלום. לדבריו המתלוננים שיקרו, הקטינו את חלקם שלהם והגדילו את חלקם של הנאשמים, כתב האישום המקורי אף כלל תיאור פגיעה באחד המתלוננים שנגרמה כתוצאה מתאונת דרכים ואין קשר בינה לבין כתב האישום, ובסופו של דבר הניהול החלקי של התיק לא היה לשוא והביא לשינוי בכתב האישום. ב"כ נאשם 2 הוסיף כי לא היתה סיבה לסטייתו של רכב המתלוננים, אלא לשם מטרה זדונית. מדובר בסיטואציה מאיימת של מפגש בשעת לילה מאוחרת, והנאשמים חשו חוסר ביטחון.

הסניגור הפנה לתסקיר שירות המבחן. הוא טען כי ההימנעות מהמלצה בעניינו של נאשם 2 אינה נובעת מסרבנות טיפול אלא מהתרשמות שמדובר באירוע נקודתי שאינו מעלה צורך בטיפול. הוא ביקש לקבל את המלצת שירות המבחן ולגזור על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות. ב"כ נאשם 2 הוסיף כי הנאשם היה נתון במעצר ולאחר מכן במעצר בית מחוץ לביתו, הוא צבר חובות בשל הצורך להתגורר במקום מרוחק, ובמשך תקופה לא קצרה לא יכול היה לעבוד. בשל נסיבותיו האישיות לנאשם אין מקורות תמיכה רבים והוא הסתייע רק בבני משפחה קרובים. כיום הוא עובד כמכונאי. עוד טען הסניגור כי הנאשם לא היה פעיל בקבלת ההחלטות על ידי המשפחה המורחבת. אחוות המשפחה גרמה לביצוע בצוותא של העבירות, והנאשם מבין כי טעה במעשיו. לדבריו⁸ הנאשם אינו אלים מטבעו ואין אינטרס בהחזרתו למאסר.

10. ב"כ נאשם 2 הפנה לפסיקה, וטען כי פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה דנים בנסיבות חמורות יותר, כך שגם הפסיקה עליה מסתמכת המאשימה אינה תומכת בעמדתה העונשית. הוא ביקש להסתפק בעונש מאסר בעבודות שירות ולהקל גם בענישה הכספית בשל מצבו של הנאשם.

נאשם 2 הביע חרטה על מעשיו ורצון לחזור לחייו הקודמים ולילדיו.

11. **שירות המבחן הגיש תסקירים** בעניינם של הנאשמים.

נאשם 1 הוא כבן 23, עובר למעצרו התגורר בבית אמו ובעל מסעדה שנסגרה בעקבות מעצרו. אביו נפטר בהיותו כבן 13 לאחר שנים בהן היה חולה, והמשפחה היתה נתונה בקשיי פרנסה. הוא סיים 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. אין לו עבר פלילי אם כי לחובתו תיק פתוח אחד. הנאשם עמד בקשר עם שירות המבחן כבר בעקבות התיק הקודם. הנאשם הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו והסביר זאת על רקע הסכסוך בין המשפחות וביקור של אחד מבני המשפחה היריבה שהגיע לבית משפחתו הגרעיני והטיל תחושת איום ופחד. כאמור בתסקיר מיום 2.3.22, קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם גדל בסביבה מורכבת, עקב הקשיים הרגשיים והכלכליים בעקבות מחלתו ופטירתו של אביו. היא המליצה להימנע מלהטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, להטיל עליו צו מבחן ובמסגרת הצו לשלבו בקבוצה טיפולית בשירות המבחן. בעקבות אי בהירות בתסקיר ובקשת ב"כ הנאשם התבקש שירות המבחן להגי תסקיר משלים ולהבהיר את המלצתו. בתסקיר מיום 11.4.22 שינתה קצינת המבחן את המלצתה בעקבות השתלבותו של הנאשם בקבוצה טיפולית. לנוכח התרשמות שלנאשם מוטיבציה פנימית להשתלב בטיפול, ושהטיפול בעל ערך ועשוי לתרום להפחתת הסיכון ולמניעת רצידיביזם, המליצה קצינת המבחן לדחות את המשך הדיון בעניינו של נאשם 1 ב-5 חודשים ולמצות את ההליך הטיפולי בטרם ינתן גזר הדין.

12. **נאשם 2** הוא כבן 36, נשוי בשנית ואב ל-4 ילדים, מכונאי בהכשרתו ועובר למעצרו עבד בחברת אגד. לא אפרט יתר על המידה בשל צנע הפרט. עם זאת אציין כי מהתסקיר מיום 2.3.22 עולה שהנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי במשפחה תומכת. הוא חווה קשיים על רקע גירושיו ולאחר מכן נקלע למצוקה כלכלית בשל חוסר היכולת לפרנס את משפחתו בתקופת המעצר ומעצר הבית. עוד נאמר בתסקיר כי להליך המשפטי היה אפקט מרתיע על הנאשם, כי הוא תיאר את האירוע כקטטה המונית שכללה אלימות פיזית קשה עד כדי חשש לחייו, וכי הוא רואה עצמו כקרבת הסכסוך ופעל מתוך מחויבות וסולידריות משפחתית. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מגלה יציבות, כוחות ויכולת התמודדות. עם זאת, במצבים בהם חווה איום הוא עשוי לפעול באופן הגנתי הישרדותי. קצינת המבחן סברה שהנאשם אינו בעל דפוסי אלימות מושרשים באישיותו, ולפיכך נמנעה מהמלצה טיפולית. אני שותפה לעמדת הסניגור לפיה העדר ההמלצה במקרה זה אינה עניין שלילי אלא נובע מהעדר צורך. הומלץ להטיל על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי. בתסקיר נוסף מיום 11.4.22 חזרה קצינת המבחן על המלצתה, ובחוות דעת מיום 19.4.22 נמצא הנאשם מצאים לביצוע עבודות שירות.

13. לאחר ששקלתי את טענו הצדדים ואת המלצת שירות המבחן, החלטתי לקבל את ההמלצה לדחות את גזר דינו של נאשם 1 על מנת לאפשר מיצוי ההליך הטיפולי. זאת לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, העובדה שאין לו עבר פלילי מכביד, הנסיבות האישיות הקשות שליוו את חייו ובעיקר הערכת קצינת המבחן שהדבר עשוי להביא להפחתת הסיכון ולמניעתן של עבירות נוספות. תוצאה כזו תהא חיובית הן מבחינת הנאשם עצמו, הן מבחינת האינטרס הציבורי. לפיכך אמשיך את הדיון בעניינו של נאשם 2, ובנוגע לאישום השני בלבד.

אישום 2 - מתחם העונש ההולם

14. באישום השני הורשעו הנאשמים בפציעתם של בני משפחת פרג לאחר שהיכו אותם בצוותא חדא באמצעות אלות שבהם הצטיידו מראש. אין ספק באשר לחומרתן של עבירות אלו, ורבות נכתב ונאמר אודות הצורך להילחם בתופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית. מעשי הנאשמים גרמו לפגיעה בשלמות גופם ובביטחונם האישי של המתלוננים.

עם זאת, כאמור, הנאשם לא יזם את הפגיעה במתלוננים. ההצטיידות באלות נעשתה בשל חששם של הנאשמים ובני משפחותיהם שיותקפו על ידי משפחת המתלוננים. אירוע התקיפה המתואר באישום השני בוצע בעקבות סטיית רכב המתלוננים מנתיב נסיעתו, אשר התפרשה על ידי הנאשמים כאיום. האירוע כלל גם תקיפה של מפחת הנאשמים על ידי בני משפחת פרג. כך שהתקיפה והאלימות לא היו חד צדדיות.

15. לענין הפסיקה הנוהגת, עיינתי בפסקי הדין אליה הפנו הצדדים ובפסיקה נוספת. אפנה למספר החלטות ופסקי דין.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי דין אלו:

16. ברע"פ 8722/15 **שבאזי תבנאס נ' מדינת ישראל** (21.12.15) המבקש הורשע בחבלה ופציעה בנסיבות מחמירות, בכך שהיכה את חברו לעבודה באמצעות עץ וגרם לו מספר חבלות וחתכים שנתפרו. בבית משפט השלום נדון המבקש ל-12 חודשי מאסר בפועל, בבית המשפט המחוזי הופחת עונשו ל-9 חודשי מאסר ובקשת רשות לערער נדחתה. בעפ"ג (מרכז) 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' עמרם טל** (30.6.13) הורשע המשיב בחבלה או פציעה כשהעברין מזוין, בכך שחבט פעמיים בבקבוק על ראשו של המתלון עד שהבקבוק נשבר, ובהמשך הטיח את הבקבוק השבור בפניו של המתלון וגרם לו חתכים בפנים ובזרוע שהצריכו טיפול רפואי. עונשו של המשיב הוחמר מ-6 חודשי מאסר בעבודות שירות לשנת מאסר, תוך ציון שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. בת"פ (בי"ש) 54281-11-19 **מדינת ישראל נ' וירצ'סלב מלינובסקי** (28.6.20) הורשע הנאשם בבירה של חבלה חמורה בכך שתקף את המתלון באגרופים ללסת, המתלון נפל ואמר לנאשם אינו תכוון להכותו חזרה אך הנאשם המשיך להכות בפניו ובגופו וגם כשהמתלון הצליח לרוץ לביתו ולסגור את הדלת הנאשם הוציאו שם. למתלון נגרמו שברים בלסת התחתונה והוא נדרש לניתוח. לנאשם הרשעות קודמות כולל עבירת הריגה בגינה ריצה 7 שנות מאסר, ובתיק זה נדון ל-16 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

אני סבורה שפסקי דין אלה אינם משקפים רמת ענישה התומכת במתחם אותו ביקשה המאשימה לקבוע בתיק שבפני, בנסיבות הספציפיות של תיק זה.

17. ב"כ נאשם 2 הפנה, בין היתר, לת"פ (ראשל"צ) 21079-04-18 **מדינת ישראל נ' אליאס אביטו** (13.7.20) בו הורשע הנאשם בפציעה בנסיבות מחמירות, באירוע בו דקר את המתלון שתי דקירות, בבית החזה ובכתף, והמשיך בקטטה נוספת. אולם לחלק זה של האירוע קדם חלק אחר בו המתלון איים על הנאשם שיהרוג אותו, ובעודם דוחפים זה את זה המתלון היכה את הנאשם באמצעות אבן וגרם לו לשבר בכף היד. נקבע מתחם בין 7 חודשי מעצר אשר יכול שירצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר, והנאשם נדון ל-7 חודשי מאסר, אשר חלקם החופף לתקופת מעצרו ירוצו במאסר בפועל, והיתרה בעבודות שירות.

אפנה עוד לרע"פ 489/21 **ישראל ביטאו נ' מדינת ישראל** (26.1.21), שם הורשע המבקש בפציעה בנסיבות מחמירות כאשר בעקבות דחיפתו והפלתו על ידי המערער דקר את המערער בבטנו פעמיים בחפץ חד. בבית משפט השלום נדון המבקש ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בבית המשפט המחוזי הוחמר המתחם לרף מינימלי של 12 חודשים, ועונשן של המבקש הועמד על 10 חודשי מאסר מאחר שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. בקשת רשות לערער נדחתה; לת"פ (מח' מרכז) 60475-06-15 **מדינת ישראל נ' אבי קניאס** (3.11.16), בו הורשע הנאשם בגרימת חבלה חמורה כשבמהלך תגרה דקר את המתלון במספרים וגרם לו לאשפוז 3 ימים. נקבע מתחם הנע בין 6-30 חודשי מאסר בפועל, והנאשם נדון ל-6 חודשי עבודות שירות.

18. לנוכח כל האמור אני קובעת מתחם ענישה הנע בין 8 חודשי מאסר אשר יכול שירוצו בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר, בצירוף ענישה נלווית.

העונש הראוי לנאשם 2

19. נאשם 2 שהה במשך כחודש וחצי במעצר ממש, ולאחר מכן היה נתון בפיקוח אלקטרוני במשך כארבעה חודשים. בהמשך היה במעצר בית במשך תקופה נוספת. הוא מעצר ממש כחודש וחצי, איזוק כארבעה חודשים, מעצר בית והרחקה לתקופה נוספת. כאמור, התגורר במרחק מביתו והדבר הצריך מאמץ כלכלי ורגשי ניכר. הנאשם גם טעם טעמו של מעצר, ויש בעובדה זו כשלעצמה אפקט מרתיע.

הנאשם הודה, הכיר באחריותו והביע חרטה. כתוצאה מכך שהראיות החלו להישמע התבררו עובדות רלוונטיות, כך שאין לזקוף עובדה זו לחובתו של הנאשם.

20. התסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 2 חיובי. הוא מצביע על ניהול אורח חיים נורמטיבי וחיובי, ועל יכולת להתמודד עם אתגרים. הנאשם הודה והכיר באחריותו. העובדה שרואה עצמו גם כקרבן האירוע מוצדקת במקרה זה, לנוכח הרקע והעובדה שמדובר באירוע שכל אלימות דו צדדית, וכאשר הנאשם אכן היה מאויים בשל היותו בן משפחה מסויימת, ולא דוקא בשל מעשיו שלו עצמו.

פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם למשפחה היריבה אכן גבוה מאד, אך בפועל נגרמו אמנם פציעות אולם הן לא היו חמורות במיוחד או בלתי הפיכות. בעניין זה התברר גם כי המתלוננים העצימו את תלונותיהם, ולא דייקו בתיאור העובדות, כפי שניתן היה להתרשם מחלק מהעדויות שנשמעו כבר. כך שבסופו של דבר הנאשם הורשע בעובדות חמורות פחות מאלה שייחסו לו מלכתחילה.

21. לאור כל האמור, ובשים לב לכך שמדובר במעורבות פלילית יחידה של הנאשם, בגיל 36, החלטתי לקבל את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהטלת עונש של מאסר ממש.

לעניין הפיצוי למתלוננים אני מביאה בחשבון בצד הפגיעה שנגרמה למתלוננים גם את העובדה שמדובר באירוע מורכב, ואת תרומתם של המתלוננים וחבריהם למתיחות.

22. לאור כל האמור אני מטילה על נאשם 2 עונש כמפורט להלן:

1. מאסר לתקופה של 9 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

2. מאסר על תנאי ל-5 חודשים למשך 3 שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע.

3. פיצוי למתלונן מוחמד פרג בסך 1,000 ₪ ופיצוי למתלונן ברקאת פרג בסך 3,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב-8 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.7.22 ובכל 1 לחודש בחודשים שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח אייר תשפ"ב, 19 מאי 2022, במעמד הצדדים.